

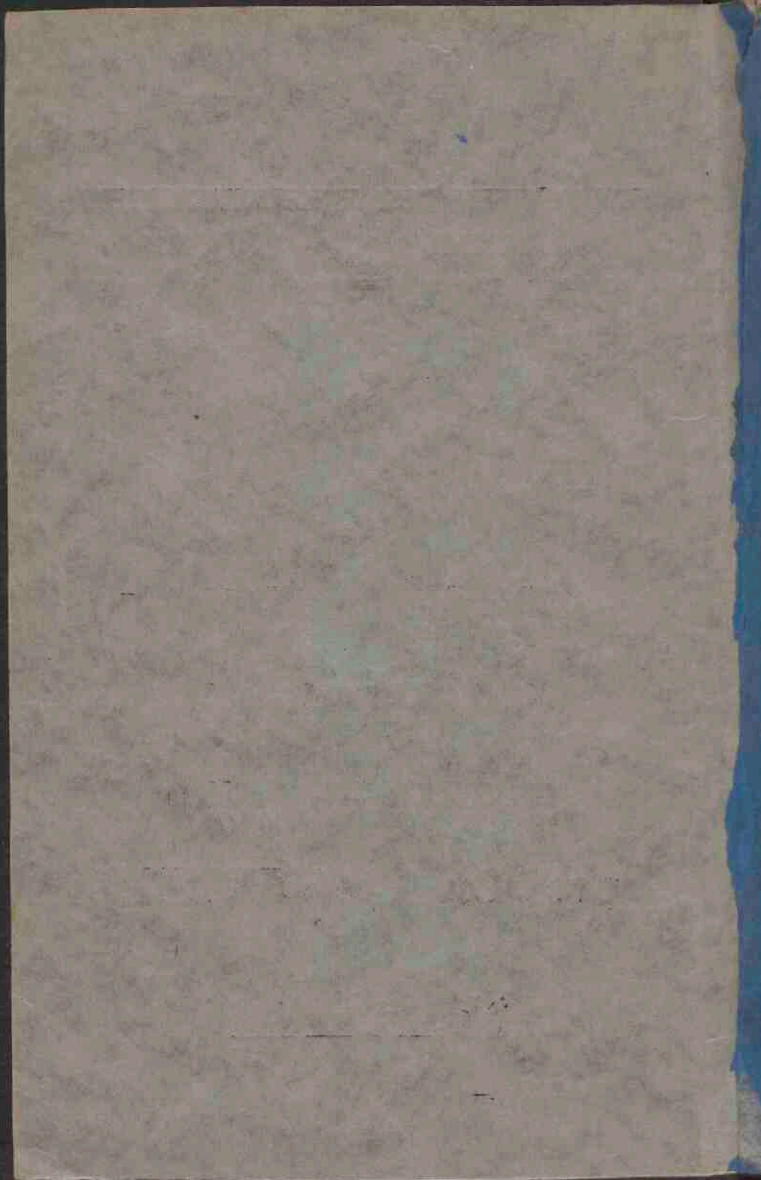
De wanhebbelyke liefde : kluchtspel.

<https://hdl.handle.net/1874/372203>

BIBLIOTHEEK DER RIJKSUNIVERSITEIT
TE UTRECHT **1929**

**Verzameling tooneel-
stukken uit de
nalatenschap van
prof. Dr. J. te WINKEL**

No. 897

J. Walzel

N. 308

De wankebbelike
Liefde

De eerste deel is van 1678 Ams 8°
Op deze Tweeden Volgt nog
een van 1735 Volgen Delfman
een van 1753 Ams 8°
en van 1789 Ams 8°

Zie ook, Missive van een heer te
Amsterdam, aan zijn vriend te
Rotterdam, over het verhooren van
Tutus, tusschen. Bergum. den 7^{den} Junij
aan van 1672. De wa. k. k. k. k. k.
Lijst, klijp. 10 May 1777, Ritt. 8°

J. de Winkel.

A. Muzio delin.

J. Baptist Sculps.

THE
MUSEUM OF THE
MUSEUM OF THE

897

F
D E
WANHÉBBELYKE
L I E F D E,
K L U C H T S P É L.

De Twéde druk, overgezien, verbéterd, én van
veele mislagen, én drukfeilen gezuivert.

NIL VOLÉNTIBUS ARDUUM

T E A M S T E R D A M,

Gedrukt voor het KUNSTGENOOTSCHAP, én te bekomen
by de Erven van J. LESCAILLE, énz. 1704.

Met Privilegie.

COPYE vande PRIVILEGIE.

DE Staten van Holland ende Westvrieland; *Doen te weten*, Alsof ons vertoont is by eenige Liefhebbers van de Nederduytsche Taal en Poëzy, dat zy Supplianten naar 't voorbeeld van de Italiaensche ende Fransche Academien, tot Amsterdam, voor eenige Jaaren met veel moeite en kosten, hadden opgerecht een *Konstgenootschap* onder de Prent, en Zinnespreek van **NIL VOLENTIBUS ARDUUM**, dat wy in Consideratie van dien, en van haeren dagelykschen arbeid, en Yver tot voortzettinge van de Duytsche Taal en de Dichtkonst, den Supplianten *voor den tyd van Vyftien Jaaren met het Oôtrooy ons geexhibeert hadden begunstigt gehad*, 't geene in het korte stondt te expirereen. Ende alsof zy Supplianten gaern in den voorschreeven haaren Yver ende arbeid zouden Continuereen, ende beducht waaren, dat eenige baatsoekende Menschen haar Supplianten daar inne zouden zoeken te onderkruypen ende benadeelen met haare werkjens naar te drukken, of verkoopen; Waaren zy Supplianten haar onderdaaniglyk keerende tot Ons, in alle onderdaanigheid *verzoekende dat Wy het voorschreeve Oôtrooy voor gelyke Vyftien Jaaren, geliefden te Continueeren*, ende sulks de Supplianten te Oôtrooyeeren, omme onder de voorschreeve Titul van **NIL VOLENTIBUS ARDUUM**, *alleenlyk, met uytfluytinge van allen andoren*, uit te mogen geeven, doen drukken en verkoopen alle de werkjens die zy Supplianten onder den voorschreeve Titul, reets hadden gemaakt, en geduurende den voorschreeve tyd noch zouden komen te maaken, ende ten dien einde aan de Supplianten te verleenen *Alte in debita forma*. **SOO IS 'T**, dat Wy de zaake en 't verzoek voorschreeve overgemerkt hebbende, ende geneegen weefende, ter beede van de Supplianten, uit Onze rechte wetenschap, Souverayne maght, ende Authoriteyt, deselve Supplianten geconsenteert, geaccordeert ende goôtroijert hebben, Consenteeren, accordeeren, ende Oôtrooyeeren mits deezzen, *dat zy, by Continuatie, geduurende den tyd van Vyftien eerstkomende Jaaren, de Werken by het voornoemde Kunstgenootschap onder den Titul van NIL VOLENTIBUS ARDUUM gemaakt zynde, ende als noch gemaakt werdende, binnen den voorschreeven Onzen Lande, alleen zullen mogen drukken, uitgeeven ende verkoopen. Verbiedende daarom allen ende eenen iegelyken, deselve Werken naar te drukken, ofte elders naar gedrukt binnen Onzen Lande te brengen, uit te geeven, ofte te verkoopen, op de verbeurte van alle de naar gedrukte, ingebragte ofte verkochte Exemplaaeren, ende een Boete van Drie Honderd Guldens daar en boven, te verbeuren; te appliceeren een derde part voor den Officier die de Calange doen zal, een derde part voor den Armen der plaatse daar het Casus voorvallen zal, ende het restteerende derde part voor de Supplianten. Alles in dien verstande, dat wy de Supplianten met deesen Onzen Oôtrooy alleen willende gratificeeren tot verhoedinge van haare schaade, door het naardrukken van de voorschreeve Werken, daar door in geenigen deele ver-*

staan, den inhoud van dien te autoriseeren, ofte te advoueren, ende veel min dezelve onder onze protexie ende bescherminge, eenig meerder Credit, aansien, ofte reputatie te geeven; nemaar de Supplianten in Cas daarin iets onbehoorlyks fouden mogen influenceeren, alle het zelve tot haarsen laste sullen gehouden weesen, te verantwoorden; tot dien eynde wel expresselyk begeerende dat by aldien zy deezen Onzen Oetroye voor deselve Werken zullen stellen, daar van geene geabrevieerde, ofte gecontraheerde mentie zullen mogen maaken; nemaar gehouden zullen weezen het zelve Oetroy in 't geheel en zonder eenige Omiffie daar voor te drukken; ende dat zy gehouden zullen zyn een Exemplaar van de voorschreeve Werken gebonden, en wel geconditioneert, te brengen in de Bibliotheecq van Onze Univerfiteyt tot Leyden, ende daar af beoorlyk te doen blyken. Alles op peene van het effect van deesen te verliefen. Ende ten eynde de Supplianten deezen Onzen Consente ende Oetroye mogen genieten als naar behooren; Laften wy allen, ende enen iegelyken dat sy de Supplianten van den inhouden van deesen, doen laaten, ende gedogen, rustelyk, vredelyk ende volkomentlyk genieten ende gebruiken, Cesseerende alle belet ende wederleggen ter Contrarie. Gedaan in den Hage, onder Onsen grooten Zegele, hier aan doen hangen, den XIVe. Maart, in 't Jaar ons Heeren ende Zalichmaakers Duyfent ses Hondert, twee en t'negentigh.

A. HEINSIUS.

Ter Ordonnantie van de Staten

SIMON van BEAUMONT.

WAARSCHOUWING.

Het Kunstgenootschap NIL VOLÉNTIBUS ARDUUM, érkénd geene Wérken voor hunne eigene, dan die met deeze nieuwe Privilegie zyn gedrukt, én aldus geteekend.

J. Vincent.

7
V O O R R E D E.

LA MERE COCQUETTE, óf DE VRYER-
ZIEKE MOEDER, een geestig Blyspél van den
Heer *Quinault*, in de Fransche taal, mitsgaders
twé ongemeene, én ongehoorde huuwelyken van
twé beroemde Néderduitsche Tooneelspeelders, wélke zeer
gaerne een Kluchtspél van diergelyk een geval, wénstchten
te zien, én zélve te vertoonen, hebben voor ruim twin-
tig jaaren, aanleiding tót het opstellen van de WANHEB-
BELYKE LIEFDE, gegeven, zonder dat wy échter
ons aan ééne deezer Geschiedenissen, zeer stip hebben ge-
bonden.

In het Fransche Tooneelstuk, gelyk in dit Kluchtspél,
wordt de Moeder op haars Dóchters Minnaar, én de Va-
der op zyns Zoons Meestrés, buitenspoorig verliefd; dóch
de omstandigheden der geschiedenisse, ten opzichte der
intrigues, óf warringe, én de *incidens*, óf voorvallen, zo
wél als de ontwarring van het Bly, én Kluchtspél, (die
échter beide op het zélve oogwit doelen,) zyn in het laat-
ste, op eene geheele andere wyze verhandeld: want in het
Fransche Blyspél, bréngt eene doortrapte én baatzuchtige
dienstmeid *Laurette*, ter béde van *Isméne*, de *Vryerzieke*
Moeder, met de hulp van een lósbollige *Markies*, én die
van *Champagne*, een guitachtig knécht, de twé verliefde,
Acante, én *Isabelle*, in eene verbysterde én wanhoop-
pende verwydering, door een wéderzydsche opgevatte
én ongegronde minnenyd, die zo verre uitbarst, dat, om
malkanderen spyt aan te doen, de één aan zyns Vrysters
Moeder, én de andere aan haars Vryers Vader, zich ver-
looft. Dit alles woelt én wart geduurig, zeer aardig,
tót dat de man van *Isméne*, die eenige tyd uitlandig, én
by haar voor dood gerekend was, door de knécht, on-
der schyn van eenen Vremdeling, méde gebragt, om
kwanfuis, getuigenis van 's mans overlyden te geeven,
zich in 't einde aan zyne trouwelooze Vrouw ontdekt,
haar,

V O O R R É D E.

haar, én zynen ouden vriend *Cremante*, die met zyne Dóchter, (welke voor zyn vertrék, aan *Acante* verloofd was,) trachtte te trouwen, op het stréngste bestraft, én het huuwelyk van *Izabelle* met *Acante*, voortgang doet neemen.

Dit Kluchtspél, waar in, om de korthed, zo veele warringen, én voorvallen niet konden, nóch mogten gebragt worden, verbeeldt évenwél eene diergelyke verlooving van *Hendrik* aan zyns Vrysters Moeder; dóch énkelyk door aanraading van *Adriaan*, én *Agniet*, om dies te béter het voorgenomen huuwelyk van zynen Vader, te beletten; gelyk van de kant van *Lucia*, zulks aan *Joost*, haars Vryers Vader, gedaan wordt, uit wanhoop van ooit getrouwd te zyn, óf moogelyk uit eene minzuchtige list, om te gemakkelyker tót haar oogwit te komen, én met *Hendrick*, die ze bemindde, te trouwen.

De vreemde, dóch waarachtige Geschiedenis der twé ongehoorde huuwelyken, hier boven aangeroord, heeft weinig overeenkoming met deeze Tooneelstukken; niet tegenstaande dar'er eenige toepassing van het ééne op gemaakt is, toen de *Wankebbelyke Liefde*, eerst in het licht kwam, én by de twé beroemde Tooneelspeelders vertoond wierdt, wélke béide de Hoofd-perfoonaadjen inde Geschiedenis, zo wél als in het Kluchtspél, zyn geweest. Deeze getrouwe vrienden waaren zeer naauw aan malkanderen verbonden, om datze veele jaaren in de Néderlanden, Duitsland, Dénemarken, Pruyssen, Poolen én Zwéden, met malkanderen hadden gereist, én in kermistyd, verlóf kreegen eenige weeken hier in onze Stad te speelen, daarze groote toeloop hadden om de kófstelykheid hunner kleederen, kunstige Tooneelen, goede nieuwe Tooneelstukken, én ordéntelyke uitvoeringe, vergezelschapt van déftige Speelsters, (waar onder ook hunne eigene Vrouwen,) in een tyd dat alle vrouwe-rollen op onzen Schouwburg, nóg door mans perfoonen wierden uitgevoerd. De jongste van deeze twé was getrouwd met eene uitmuntende Tooneelspeelster, by wien hy eene Dóch-

V O O R R É D E.

Dóchter had. Weinige jaaren naar de dood zyner Huisvrouwe, verzoekt hy eene Dóchter van zynen Méderooneelift ten huuwelyk, die, toen reeds eene voornaame Tooneelſpeelſter, hem, met geneegenheid, toegestaan wierdt, én by wien hy verſcheidene Zoonen kreeg. Eenige tyd hier naa, komt zyns Schoonvaders Huisvrouw te overlyden; deeze, by uitſteekeneid al zo érnſtig én kunſtig in Treur, als ongemeen geeflig, én vermaakelyk in Blyſpélen, (gelyk de ander zynen Schoonvader in geene deezer hoe-daanigheden behoefde te wyken,) verzoekt op zyne beurt met eene aangenaame wyze, de Voordóchter van zynen Schoonzoon voor zich zélven ten huuwelyk, die zo wél door een tédere vriendschap, als een dubbel belang aan zynen Schoonvader verplicht, hem zyne Voordóchter niet konde, nóch wilde weigeren. En alhoewél dat de verzoeker ruim eens zo oud, én de verzóchte Dóchter, niet veel meer als vyf én twintig jaaren had, hebben zy een geruime tyd, zeer geruſt, vriendelyk én vergenoegd, te ſaamengeleefd: want gelyk hy een ſchrandere én oprécht man was, heeft hy zyne kinderen, niétógenſtaande het Tooneelſpeelen, in alle goede tucht, én gehoorzaamheid opgebracht, én ook kinderen by deeze zyne laaſte vrouw naagelaaten. Aldus zyn deeze twé halsvrienden, aan malkanders Dóchter getrouwd, de een dés anders Schoonzoon, én te gelyk ook élkanders Behouwdvader geworden. En 't geen hier by nóch aanmérkens waardig word geoordeeld, is, datze beide als Gevader ſtonden over de Dóchters waar méde zy getrouwd waaren.

De *Cataſtrophé*, óf ontkenooping van de *Wanhebbelyke Liefde*, heeft meerder overeenkomſt met de Geſchiedenis van *La Mere Cocquette*, én behélft in de *Epifodia*, óf byverdichtſelen, nóch twé huuwelyken, die in het Franſche ſtuk niet noodig waaren; het eene van de Vader met de Moeder, én het andere van *Adriaan* met *Agriet*; wélke laaſte als byverdichte perſoonen, hier niet onnuttelyk zyn ingebracht, dewyl zy alleen, de ontwarring uitvoeren. Voor 't overige is'er de waarschynelykheid in waargenomen,

V O O R R É D E.

men, én de Zédeleere, om aan de buitentydige trouw-
lusten in hooge ouderdom met ongelyke jaaren, een af-
keer te verwekken, doorgaans kragtig genoeg uitgedrukt,
om diesaangaande niets verders te zeggen. Sommige spreek-
wyzen, die eenigzints ruuw, óf aanftootelyk gevonden
wierden, hebben wy veranderd, óf geheelyk daar uitge-
laaten. Aan veele rymwoorden, die te dikwils, kort naa
malkanderen, gebruikt waaren, zyn zonder den zin te
krenken, geheele andere rymklanken gegeven, vólgens
de lés van den geleerden Franschen Tooneeldichter den Heer
Pierre Corneille, die niet goedvindt dat men zich van een, én
het zélve rymwoord bediene, voor én al eer dat'er zéftig
régels voorby zyn. Een uitgelaaten halve régel, die in ee-
nen verwérpelyken bydruk, (Pag. 29.) met ontélbaare lét-
ter fouten, was overgeslagen, is in deezen twéden druk,
ingevuld, én het Kluchtspél doorgaans in de onderschei-
denlyke spelling, én spreeken, naar ieders karakter, ver-
bétert; zynde dit in de persoonaadje van *Geertrui* in acht
genoomen, op de zélfde wyze gelyk wy het inde nieuwe
uitgifte vanden *Vryer in de Kist*, ten opzichte van *Dib-
berig*, hebben gedaan, vólgens *Horatius Flaccus* Dicht-
kunst, in 8e. Pag. 11.

*Veel zal 't verscheelen óf een meester spreekt óf knecht,
Of ook een staatig man die weet het geen hy zégt,
Of dartel Jong'ling; een Vórstin, óf Minnemoeder;
Een sneedig Koopman, óf onnozel Schaapenkoeder;
Een Spanjaard, óf een Pool, een Fransman, óf een Deen.*

Deeze waarneeming, zal, om de overeenkoomende
gevoeglykheid, altyd behaagen:

*Maar maakt een Dichter, dat zyn Speeler anders spreekt,
Dan zulk een, in wiens staat, én kleederen hy steekt,
't Ruim, galeryen, bak, én huisjens zullen schaat'ren
Van lachchen, om zulk mal, én buitenspoorig snaat'ren.*

Dit raakt eigenlyk het wérk van eenen Tooneelpoeët:
het

V O O R R E D E.

het vólgende zinryk vaers van den weêrgaâloozen Dichter den Heer *van Vondel*, eertyds boven de schoorsteen vande Speelders kamer, achter het oude tooneel geschreeven:

*Het zy gy speelt voor stom, óf spreekt,
Lét altyd in wat kleet gy steekt.*

behélfst, in weinige woorden, eene zeer leerzaame, én nutte les voor de Tooneelspeelders, die, naar de eigenschap der Persoonaadje diese verbeelden, gekleed, zich zélven, in al hun bedryf én gebaarden, zoodaanig moeten schikken, dat die volmaaktelyk overeenkomen met de waarheid, óf de waarschynlykheid der Geschiedenisse, die ze verbeelden.

Onze voortreffelyke Tooneelspeelder Hr. *Hermannus Koning*, die voor geen Fransche *Moliere*, *Poiffon*, nóch *Romainville*, behoeft te wyken, én als een uitstekend voorbeeld, van anderen behoorde gevólgd te worden, bezit deeze kunst in den hoogsten graad, én heeft in zyn vermoegen een ongevoelig hart tót médelyden der onderdrukten te beweegen, én wéderom het allerzuurste aangezicht aan 't lachchen te bréngen, zo ménigmaal als hy in *Treur-én Blyspél*, het Tooneel betreedt; én onder anderen in dit Kluchtspél, de ról van *Joost*, wélke niet kwakzalverachtig, nóch kinderachtig mal, gespeeld mag worden, zeer natuurlyk, tót groot genoeg van verstandige aanschouweren, vertoont.

V O O R R E D E

VERTOONERS.

J O O S T , Weeuwenaar , Vader van Hendrik.

H E N D R I K , Zoon van Jooft , Vryer van Lucia.

L U C I A , Dóchter van Geertrui.

A D R I A A N , Kozyn van Jooft , Vryer van Agniet.

A G N I E T , Nicht van Geertrui.

G E É R T R U I , Weeuw , Moeder van Lucia.

Het Tooneel verbeeld het Huis , én de Buurt van Geertrui , te Amsterdam.

De Gefchiedenis van het Kluchtspél , begint in de namiddag , én eindigt in de tyd waar in het vertoond kan worden.

1

D E

W A N H È B B E L Y K E

L I E F D E ,

K L U C H T S P È L .

E E R S T E T O O N E E L .

J O O S T , H E N D R I K .

J O O S T .

K zég nóch ééns, 't zyn grillen al dat ver-
liëfd weezen.

H E N D R I K .

't Is waar Vader ; maar jy waart ook ver-
liëfd voor deezen :

Want zonder dat hadje jouw eigen meid
niet getrouwd ,

Daarje my by gewonnen hébt.

J O O S T .

't Heeft me ook genoeg berouwd.
Daarom spiegelje aan my , én stél jouw hart te vréden.

H E N D R I K .

Zo myn liefde niet gegronder was , Vader , dan hadje réden ;
Maar de Dóchter is myns gelyk , zy heeft veel goed ;
Ze is schoon , ze mag me wél lyen ; én ik héb moed ,
Zo je de Moeder ééns over 't huuwelyk aan wilt spreken ,
Dat al de kwéstie in een ommezien word vergeleekén.

J O O S T .

Wat kwéstie is 'er , Héndrik ?

A

HEN-

DE WANHEBBELYKE

H E N D R I K.

Geen andere, Vader, als 't géld,
Daar scheidtze niet graag van, zo 't schynd, én dat stéld
De zaak allecnig uit: want ziet, waar zouden we van leeven?
Ik heb geen styl van doen.

J O O S T.

Maar hébje 'er al te verstaan gegeven
Dat ik jou vyf én twintig duizend gulden mée geeven zou?

H E N D R I K.

Ja, dat weet ze wél, Vader, maar ik weet niet, wat de vrouw
Schorten mag; ze onthaalt me wél, én ze wil niet toelaaten,
Dat ik haar Dóchter héb; dóch dat ik by haar kom praaten,
Daar bidze my altyd om, én dat met zulken genégenheid,
Dat ik niet bedénken kan, hoe het wérk geleegeen leid.

J O O S T.

't Vaders goed kan ze 'er Dóchter ommers niet onthouwen.

H E N D R I K.

Zo is 't Vader; maar zo we anders niet hebben zouwen,
Zou 't sober omkomen: want haar man was eerst haar
knécht,

Die ze daar na trouwde.

J O O S T.

Is 't de waarheid, datje me zégt?

H E N D R I K.

Ja Vader, én in 't huuwelyks kontrakt wierd beslooten
Geen goederen nóch winst gemeen, én dat hy voor zyn
kooten

Maar vyf honderd pond in gebragt had; niet meêr
Is nu haar Vaders goed.

J O O S T.

Wél Héndrik, hébje geen eer
In je lyf? jy na de Dóchter van een knécht te kyken,
Een kaale schóft, én licht een knoet, een poep, óf zyns
gelyken?

Dénkje niet omje vrenden, én jouw kófstelyk geslacht?

En hébje geen schaamte, dat je dat zo weinig acht?

Een kaalvinks Dóchter! een kaalvinks Dóchter! ik stóp
myn ooren.

Neen,

Neen, dat's óf, dat's óf, zwyg, zwyg; ik wil 'er niet meêr van hooren.

H E N D R I K.

Laat me tóch nóch een woord spreekcn.

J O O S T.

Wél nou, wél nou,

Wat wouje zeggen?

H E N D R I K.

Wat was tóch jouw zalige vrouw?

J O O S T.

Dat was jouw Moeder.

H E N D R I K.

Met réden; maar van waar gekomen?

J O O S T.

Wat weet ik het, ik héb 'er myn leeven niet na vernoomcn.

H E N D R I K.

Van Wéltfalen, Vader, zo heeft ze me dikwils zélf vertéld.

J O O S T.

Wat wouje daar méê zeggen?

H E N D R I K.

Had ze niet méê veel géld?

J O O S T.

Al haar goed was haar eigen.

H E N D R I K.

Maar hoe kwam jy by 'er,

Of met haar te trouwen?

J O O S T.

Zy was Vryfter, én ik was Vryer.

H E N D R I K.

Dat is de vraag niet; maar was zy te vooren niet jouw meid?

J O O S T.

Wél wat óf deeze béngel, dénk ik, daar aan geleegen leid?

H E N D R I K.

Ik wil zeggen, wy hebben malkander niet te verwyten,
Nóch ons geflacht hoóg op te haalen, óf heel wég te fny-
ten;

Nóch haar Dóchter, nóch jouw Zoon, nóch myn Vaar,
nóch haar Moër,

't Is loot om oud yzer, hui is karremélks broër.

Men maakt hier zulken staat niet meër van oude geslachten,

't Is waar, die'er van af komen, willen zich doen achten;

Maar wanneer men het te deeg met een bril beziet,

Myn lieve Vader, 't is 'em dat eyereeten niet,

Om zich wéderom met diergelyke stammen te paaren,

O neen; maar 't is om met die kwinkslag schatten te ver-
gaaren:

Want komt 'er een boerenrékel, én heeft hy goed,

Of een Dóchter van schoorsteen- óf stilleveegers bloed,

Zo de Vaár maar goude kluiten nalaat, én dat met hoopen,

Zo kunnen zy zich gemakkelyk in een tréffelyk huis ver-
kooopen.

Vader, Vader, 't géld is de leus hier te Amsterdam,

Die dat heeft, verziert men haaft wapens, én een oude stam.

Als by ékfeld, haar Vaders naam was Hans Vlégel;

Een goude vlégel op een azure véld, met deeze régel:

Ik schei het kooren van 't kaf; óf een diergelyke zin,

Is straks een goet wapen, én zo raakt 'er de Edelman in.

J O O S T.

Maar jy zégt, dat haar de Moeder, niets van 't haare wil
schenken?

H E N D R I K.

Als jy haar aanspreekt, Vader, zal zy zich wél bedénken;

Zy staat licht op haar reputatie, én begeert misschien

Een beoorlyk verzoek, én dat gy my aan komt biên.

J O O S T.

Maar zo dat misfe, én wierd ik ook eens afgeslagen?

H E N D R I K.

Dan was 'et maar, als 'et nu is.

J O O S T.

Ik myn reputatie waagen

Aan een kaale knéchts Dóchter, én bot vangen? heel niet;

Ik moest eerst verzékerd weezen dat 'et gaan zou; daar-
om ziet,

Dat.

J O O S T.

Nou schoonheid, straks liefde; ja wél, ja wél!
 Jy jonge béngels bent zót; ik spring schier uit myn vél!
 Nou, ik moet dat schoontje eens zien, én ik ga de Moêr
 spreekken;

Maar Héndrik, je zult me daar na 't hoeft niet meêr breeken,
 Zo ik van de lavuit kryg; dat gaat 'er zo na toe;
 Hoorje wél, Héndrik, maak me daar na 't hoofd niet moê
 Met al dat liefde, én schoonheid, én al zulke zótte grillen:
 Want je zult daar na willen moeten, dat ik zal willen.
 Versta je dat?

H E N D R I K.

Ja Vader, ik zal 't doen, én ik beloof 't;
 Maar doe haar het verzoek tóch met geen onbezadigt hoofd,
 En geef de Moeder geen réden van u af te zetten.

J O O S T.

Ja, dat beloof ik je, 'k zal myn bést doen, én op myn woor-
 den letten.

Dat 's gang. kom jy hier over een half uurtje weêrom,
 En wacht me hier dan zo lang, tót dat ik weêr uit den hui-
 ze kom.

H E N D R I K.

Ai Vader, houd myn liefde tóch geduurig in de zinnen.

J O O S T.

Ja, ik zal. Dat liefde.... liefde.... dat schoonheid.... dat be-
 minnen....

Die béngels! die lékkers! schoonheid.... liefde.... wat een
 dolligheid!

Nou 'k mag aan klóppen, dewyl 't tóch zo geschaapen leid.

T W É D E T O O N E E L.

J O O S T, L U C I A.

J O O S T.

GOeden dag, Dóchter, kan ik Jufvrouw Geertrui eens
 spreekken?

L U C I A.

Neen, Moeder is niet in.

J O O S T.

„Héndrik heeft wél uitgekeeken!

„Wat bruft me die jongen! Wat zég je, is Moeder niet in?

L U C I A.

Neen; maar zy zal straks weêr t'huis zyn.

J O O S T.

„Ja wél, na myn zin,

„Is 'er geen mooijer Engeltje op de waereld gebooren!

L U C I A.

Wat praatje by jou zélf, ben je moeijelyk, dat je een ver-
loorenGang gedaan hébt? wacht maar een oogenblik, myn Heer,
Zy kan niet uitblyven; binnen een kwartier is ze hier weêr.

J O O S T.

„Dat 's een middeltje! dat 's een mondje! dat zyn oogen!

L U C I A.

Wat schort 'er, myn Heer?

J O O S T.

„Och! die dat meisjen eens zou moogen!....

„Ja wél, was 't myn Zoons Liefste niet!....

L U C I A.

Wat praat je, by jou zélven al?

J O O S T.

Ik zég, dat ik wat by jou praten, én jouw Moeder wach-
ten zal.

Héb je geen kénnis aan my?

L U C I A.

Neen, naar myn béste weeten.

J O O S T.

Maar myn Zoon, die kénje wél?

L U C I A.

Hoe is die tóch geheeten?

J O O S T.

't Is Héndrik, die jou vryd, spélt hy me geen leugens op
de mouw.

L U C I A.

Ik had niet gedacht, dat ik van daag 't geluk ontmoeten zou
Van zyn Vaders byzyn, én blyf hem veel dank daar voor
schuldig,

Dat hy my die eer doet aandoen.

J O O S T.

Hy is zeer onverduldig

Om u te bezitten, én heeft my gebeên met hart, én ziel,
Dat ik jouw Moeder ééns aanspreeken zou, óf 't haar geviel
Een eind van dit vryen te maaken, én dat kwam ik haar
vraagen.

L U C I A.

Dan is uw boodschap al gedaan, én uw Zoon afgeslagen.

J O O S T.

Hoe dat zo?

L U C I A.

Ik zég, indien 't aan myn Moeder mogt staan:
Want zy heeft deeze mórgen zeer tégens my aangegaan,
Hoog gezeid, én gezworeen, zy zou me niet een spéld
mêe geeven,

Zo ik met Héndrik trouwen wou, ja zy zou 't haar leeven
Niet toe laten, zo lang als zy het maar beletten kon;
En ze gaf geen reden ter waereld, als haar wil; 'k begon
Moeijelyk te worden, én zei, dat uw Zoon my zeer vereerde
Met zyn aanzoek, én vraagde, waarom zy 't niet begeerde?
Maar zy gebod me kort te zwygen, én zwoer met één,
Dat zy eêr sterven zou, als my met hem in 't huuwelyk te
zien tréên.

J O O S T.

Maar behaagt hy jou wél?

L U C I A.

Zou hy me niet behaagen?

Geen braaver jongman, als hem, zag ik van al myn dagen.
Wou jy hem maar tien duizend pond mêe geeven, myn
Heer,

Dat we met gemak leeven kosten, geen geluk begeerde
ik meêr

Als dat ik zyn Vrouw, tégens, óf met Moeders wil, mogt
geraaken.

Ik bèn de eenigste Dóchter, én Moeder kan my geen
basterd maaken;

Maar zy kan nóch lang leeven, al is ze schier zéventig jaa-
ren oud:

Want zy is 't leeven gewénd; daarom, myn Heer, zo gy
woud,

Gy hébt uw Zoon maar tien duizend pond méê ten huu-
welyk te geeven

Voor hem, én voor my, dan kunnen we saamen leeven:

En 't goed van myn kant moet eind'lyk komen, dat's gewis.

Zo dat het kontant géld, maar de eenigste schorting is.

Met tien duizend pond, heeft hy my in behouden haven.

J O O S T.

Maar dat heet zich zélf by zyn leevendig lyf begraaven!

Meeft al zyn goed wég te geeven, zo lang men leeft;

Hy doet al veel, die vyf én twintig duizend gulden geeft,

En maar gemeene middelen heeft: want je moet weten,

Ik heb geen Goudmyn, al heet ik ryk, én wél gezeeten.

Alle kwaâ schulden afgerékend; én 't land, als 't nu géld,

Zou 't styf hondert duizend haalen; én hy is al wél gestéld,

Die dat zuiver heeft.

L U C I A.

't Kan dan geen tien duizend pond weezen?

J O O S T.

Dat weetje wél béter.

L U C I A.

Ik bèn dan ook niet te beleezen,

En ik verzoek u, myn Heer, zo wél als uw Zoon, nooit
meer

Na my om te kyken: want het is schaadelyk aan iemands eer,

Zo wél jongman, als jufvrouw, malkanderen op te houwen

Heele jaaren lang, zonder hoop van malkander te trou-
wen;

En myn geneegenheid tót hem, is alreê, al te groot.

Verschoon my dan, dat ik hem affla, 't geschied uit nood.

J O O S T.

Maar wist ik jou een Vryer met een tonnetje op te speuren,
Zou jy hem wél hebben willen?

L U C I A.

Dat kon lichtelyk gebeuren:

Want nu Moeder my aan uw Zoon Héndrik niet geeven wil,
Zal zy my haar leeven niet uit trouwen; én dat wékt een gril
In myn zinnen, die ik lyen kan, nóch verdraagen.

J O O S T.

Maar hy heeft wat jaaren, dat zou jou misffchien mis-
haagen;
En dewyl ik hoor, dat jy vreesf niet haast getrouwd te zyn,
Zou jou een jonge kabouter béter behaagen, als een
ouwe gryn.

L U C I A.

O neén! ik zoek alleen my van Moeders dwang te bevryden,
En hoe oud dat myn man ook was, hy hoefde te geener tyden
Voor ontrouw óf oneenigheid te vreezen: want ik zie alleen
Op iemand, daar ik eerlyk méê leeven kan, én op anders geen.

J O O S T.

Daar héb ik je te liever om; maar mag ik je al vertrouwen?

L U C I A.

Ik ben gewénd te spreekén, zo als ik 't meen, én myn woord
te houwen.

J O O S T.

„Och! dorft ik!... maar is 't fatfoen, de liefste van myn
Zoon?...

L U C I A.

Wat praatje weér by je zélf.

J O O S T.

„Ja wél, wat is ze fchoon!

L U C I A.

Wat révelje?

J O O S T.

Ik zég, 't zyn ongelooffelyke zaaken,
Dat zulk een jong ménfch zich met een oud man zou ver-
maaken.

L U C I A.

Och! ik zou heel wél, indien hy fléchts geen parten over hem had.

J O O S T.

Geef me daar de hand op, zo je 't meend, én beloof me dat.

L U C I A.

Ik moest hem ten minsten eerst zien.

J O O S T.

Wél, zie my eens in myn oogen.

L U C I A.

Wél, wat is 't nu?

J O O S T.

Hy lykt my op, énd op.

L U C I A.

Ei! zonder loogen?

J O O S T.

In der daad; én hy is van de zélve jaaren, als ik.

L U C I A.

Het is vry oud; maar dat hy me fléchts één oogenblik
In zulke zinnen aantrof, als nu, ik zou hem 't jawoord
geeven.

J O O S T.

Héb jy een ring by jou?

L U C I A.

Ja tóch, myn Heer, ik ben myn leeven
Niet zonder ring, én 'k wénste wél, dat 'et myn trouw-
ring was.

J O O S T.

Zie daar, uit de naam van die Vryer, komt het jou te pas,
Bied ik je deeze ring op trouw aan, én wil de uwe ontfangen.

L U C I A.

Neen, ik moest de man eerst zien, ik zal me zo niet
verhangen.

J O O S T.

Zie my aan; ik ben de man zélf.

L U C I A.

Gy, myn Heer! én meend gy het al?
Joost.

J O O S T.

Ja, houw jy me jouw woord, ik zweer, dat ik 't myne ook houwen zal.

L U C I A.

Maar uw Zoon?

J O O S T.

Die heeft ommers geen hoop van jou te krygen. Ik wil al myn goed niet wég geeven: én om hem te doen zwygen

Weet ik raad: want hy heeft my beloofd af te staan, Indien ik van de lavuit kreeg; én ik heb myn bést gedaan, Als je weer. Ook is hy gefchikt, én laat hy zich niet gezeggen, Zal ik hem het vuur wél nader aan de scheenen leggen. Ik zal hem dreigen te ontêrven.

L U C I A.

Maar 't voegt niet, in der daad.

J O O S T.

Wat voegen? neem de ring maar; nou neem aan, wat een praat!

Is hy Vryer, ik bèn Weêuwenaar; én het trouwen Staat my zo vry, als hem: neem aan maar, 't zal je niet rouwen:

Want de fom, die ik hem méê ten huuwelyk had beloofd, Zal ik jou tót een duwarie maaken.

L U C I A.

Maar...

J O O S T.

Ruft jouw hoofd

Zég ik, nóch ééns. Ik zal jou ook zulke fraaije juweelen koopen,

Dat jy van myn Zoon, nóch niemand zo veel zoud durven hoopen:

Boven dat, heb je my jouw woord gegeeven; andersints Had ik me zo niet geopenbaard. Neem aan, bèn je kindsch?

L U C I A.

Geef dan, én neem de myne; maar ik doe 't, als gedwongen.

Joost.

Dat je 'et zo verr' bréngt, dan zal ik me laten beweegen;
Anders zal 'er niet van vallen: én spreek me daar in niet
tégen.

H E N D R I K.

Ik héb 't zo verr' gebragt, als ik het immer bréngen kan.

J O O S T.

Wél zo laat het 'er by steeken, én spreek 'er geen meer van.

H E N D R I K.

Ai Vader, gaat 'er tóch; Kózyn Adriaan zal 'er zich ook
laten vinden

Met zyn Vryfter, heurlui Nicht, om het wérk aan te binden,
Zy hebben 't my beloofd. Ai Vader, doet 'er tóch 't uwe toe,
En héb médclyden met myn liefde.

J O O S T.

Hendrik, maak me 't hoofd niet moê,
Ik zég, dat ik myn reputatie zo niet in gevaár wil stellen.

H E N D R I K.

En jouw Zoons leeven wél? want het zal me zo kwellen,
Dat ik niet langer begeer te leeven, zo ik af moet staan;
Maar ik zal daat'lyk in den oorlóg tégen de Fransman gaan,
En een eereyke dood zoeken, in plaats van een kwynend'
leeven:

Want myn liefde, weet ik wél, zal my tóch nooit begeeven.

J O O S T.

Ja wél, die liefde leid jou, bégels altyd wél in 't hoofd;
Nóchtans is 't een krankzinnigheid, die jou de zinnen
berooft.

Dat jy je niet inbeelde, dat je verliefd moest weezen,
Je zoud van geen liefde weeten, nóch veur geen liefde
vreezen;

Maar wees verliefd, én blyf verliefd, zo 't zo weezen moet;
Dóch zie na een andere Dóchter, én na meêr goed.

H E N D R I K.

Och, ze is te schoon! haar oogen zouden 't wreedste hart
verleijen;

En daar is goed genoeg, wou 'er de Moeder maar van schein.
Haar schoonheid,.....

J O O S T.

Dat dan bezélgeld met een kusje. Liefste, je zult sprongen
Van me zien, die je niet vermoed had! Ik ga zo na de Bar-
bier:

Je zult zien, wat een man dat ik nóch bèn, al lyk ik schier
Een Béstevaâr. 'k Héb weinig meêr als zéftig jaaren,
En ik vind me zo vreemd gestéld!.... Ik zalje dat wérkje
wél klaaren!

L U C I A.

Maar stellen wy een wys op onze zaaken, om Héndrik
Te bevrédigen, én myn Moeder te doen toestaan, dat ik
Jouw Vrouw met haar wil worden mag.

J O O S T.

Ik zal dat wél maaken:

Want zy zal bly zyn jou zonder duitkruid kwyt te
geraaken.

Evenwél, om 't behoorlyk respékt, zal ik myn Neet
Adriaan, bidden, dat hy haar de zaak te kennen geef,
En 't huuwelyk verzoek.

L U C I A.

Neen, Liefste, Moeder heeft nukken:

Dat het Adriaan, door Agniet zyn Vryfter, laat doen, zal
béter lukken.

't Is onze Nicht, én die veel op 't hart van Moeder vermag.

J O O S T.

Wysfelyk geraaden! 'k Zal 't hem verzoeken nóch van dee-
zen dag;

En met één, dat hy Héndrik zoekt te vréden te stellen,
Om dat het een gedaane zaak is, én hy hem tóch vergeefs
zou kwellen.

Nou, een Adieu kus, dat gaat'er na toe; maar daar komt
hy aan,

Stél jou geruust, én laat alle dingen op my sléchts staan.

DERDE TOONÉEL.

ADRIAAN, JOOST.

ADRIAAN.
Wel Kozyn, dat is me zéker lief, dat Héndriks dingen
 Zowél staan; 'k wéd de knécht zal van vreugd uit zyn vél
 springen,

Om dat jy zyn Vryster zo bemind, dat jy ze kust.
 Is zyn huuwelyk klaar?

JOOST.

Ha, ha, ha!

ADRIAAN.

Zovrolyk?

JOOST.

Ziet me de lust

Niet ten oogen uit?

ADRIAAN.

Ja dóch; héb je 't met Geertrui kunnen stellen?
 Zal ze goed mée geeven?

JOOST.

Neen, ik moetje heel wat anders vertellen.
 Praat een uurtje met me, 'k hébje noodig, Kozyn Adriaan.

ADRIAAN.

Ik bén tót uw dienft; maar ik moet zo tót Geertruiden
 gaan,

By haar Nicht Agniet, myn Vryster, die daar moet weezen,
 Om uw Zoons zaaken voort te zetten, én ik zou vreezen
 Die gelegenheid te verzuimen: want ik moet met haar,
 Geertrui zien te perfluadeeren, zo word het huuwelyk klaar.

JOOST.

Geertrui is niet t'huis.

ADRIAAN.

Ja, maar zy kon daatelyk komen.

JOOST.

Gaan we maar een burgwallejten om; onder de boomen

Zal

Zal ik 't je zeggen Kozyn. Houwen wy haar terwyl in 't oog,
Of ze kwamen: want dat je 't weet, daar is my hoog
Aangelégen; myn Zoon....

A D R I A A N.

Daar komt Agniet uit het straatje
Met Geertui. Adieu Kozyn, ik zie ze houwen een praatje,
En ik zal het zo allerbést, met een slingerflag,
Te pas bréngen.

J O O S T.

Je mogt doen, dat ik niet zeggen mag;
Ik moet jou eerst wat zeggen, anders zou je 't heel ver-
knóllen.
Ik héb zulke vreemde tydingen! ô, 't zal je zo bóllen!
Je zoud een verkeerde boodschap gedaan hebben, in der
daad.

Ook mogt je 'er steuren: want ze zyn vry drók in haar praat,
En, na 't lykt, zullen ze 'er zo haast niet uitscheijen.

A D R I A A N.

Wel, al wat u belieft Kozyn, ik laat me van u leijen.

J O O S T.

Ze zyn ons schier op 't lyf! Kom Kozyn, deeze wég in.
Myn Zoon Héndriks Vryfter, én ik, hebben in 't zin....

V I E R D E T O O N E E L.

A G N I E T, G E E R T R U I.

A G N I E T.

WAarom wilt gy Héndrik dan beletten met uw Dóch-
ter te trouwen,

Zo je geen krachtige rédenen hébt om het te weérhouwen?

G E E R T R U I.

Bén ik 'et schuldig te zéggen?

A G N I E T.

Neen; maar 't zou wél voegen, Nicht.

G E E R T R U I.

Zie, zy zél hem niet hebben, én 't bennen zaaken van ge-
wicht,

Die

Die 't me beletten , én die ik kan , nóch mag , nóch wil
zeggen.

A G N I E T.

Licht dat 'er oude kwéftiejen tuffchen Jooft , én u leggen ?

G E E R T R U I.

Neen , Jooft roerd me niet.

A G N I E T.

Schort het dan aan Hénderik ?

G E E R T R U I.

Ja , daar fchort 'et me , én die maalt me in 't hoofd élken
oogenblik.

A G N I E T.

Heeft hy u belédigd ?

G E E R T R U I.

O neen , 't bennen hiel andere zaaken.

A G N I E T.

Hebben ze hem licht een Poppetje t'huis gebragt ?

G E E R T R U I.

Wat zou myn dat raaken ?

A G N I E T.

Is hy ook érgens verloofd ?

G E E R T R U I.

Verloofd ? Altoos niet dat ik weet.

A G N I E T.

Is 't een dronkerd ?

G E E R T R U I.

Neen , gantfch niet.

A G N I E T.

Of Dóbbelaar ?

G E E R T R U I.

Och ! niet ien beet.

A G N I E T.

Of heeft hy lichtelyk and're gebreeken , én verhoolen
kwaalen ?

G E E R T R U I.

Wél myn lieve zoete Nicht , wat meugje al uit jouw kruin
haalen !

Wat ziekte? wat verhoole gebreeken? zyn vél is ekleurt
 Zo koel, zo zacht, én van reuk asien Parzik; 't is wél ebeurd,
 Dat hy me ezoend het; maar 't is niet uit te spreken,
 Zuiken geur as hy over hem het.

A G N I E T.

Wat mag hem dan ontbreeken?

G E E R T R U I.

Niet ien zier ontbreekt 'em; hy is récht as ien kaers, hy is lang;
 Morellen ziet men in zyn oogen, karssen op zyn wang,
 En paerlen op zyn tanden; zyn haer mag men gelyken
 By gekruld gouddraed. Men zou géld an de knécht verkyken!

A G N I E T.

Ik mérk waar 't schort; jy misgunt hem uw Dóchter tót bruid,
 En bemind hem licht zélf.

G E E R T R U I.

Wat héb ik ezeid? maar 't is 'er uit.

'K héb me daer leelyk verklapt, ik bekén 't; maar zonder logen,
 Ik was daer al hiel buiten myn zélfen op etoogen.
 't Is waer, ik bemin hem, én kén 't niet gebéteren ook;
 Hiele nachten waart hy veur myn oogen, as ien spook.
 Dan dénk ik, dat hy myn hier vatten wil, én daer spreken;
 En word ik wakker, dan zie ik, héb ik leelik mis ekeeken.

A G N I E T.

Maar Nicht, dénkje wél op 't geen je zégt, én 't geen je doet?
 Dénkje wél om jouw ouderdom?

G E E R T R U I.

O ja! ik héb nóch zo jongen bloed

In men lyf, as jy, óf iemend.

A G N I E T.

Wél Nicht, jy máakt me verwonderd!

Jy verliefd, én je hébt zo veel jaaren?

G E E R T R U I.

Wél, nóch gien honderd.

A G N I E T.

Hoe veel minder?

G E E R T R U I.

Vierendartig.

B

A G N I E T.

A G N I E T.

Ja, zo veel min.

Dat's zés én zéftig. Maar hoe komt u die dolheid in 't zin?

G E E R T R U I.

Dat weet ik niet, Agnietje. Maar hy lykt van lyf, én léden
 Zo nae men Man zaliger, die ook zo mooi, én besneeden
 Van tronie was, dat Héndrik myn altyd an hem dénken doet:
 Want al was die maar ien droogscheerders knécht, én ien
 knoet,

Hy had lichchaams, én verstands genoeg om ien vrouw te
 behaagen,

A G N I E T.

Maar geloof jy, dat jou die malle liefde wél zal slaagen?

G E E R T R U I.

Wél ja, toenik myn Man kreeg, was ik vyf én veertig jaar,
 En hy pas twintig, sints ben ik weinig veranderd.

A G N I E T.

Maar

Dat is nu ruim twintig jaar geleeden, én daar én boven
 Was die maar jouw knécht: jy moet van een rykmans zoon
 gelooven

Dat die andere gedachten heeft, én wat jongs begeert.

G E E R T R U I.

Maar myn goed is fédert wél de hiele hélft vermeerd.
 Laet zien, myn Kapetaal, óf erékend de kwaê schulden,
 Is nou wél ruim honderd én zéftig duizend gulden.
 Daer uit kén veur hum vallen, wanneer hy me trouwt,
 En ikte stérven kom, ten naesten by ien Tonnegoud:
 Want ik zou hem 't huuwelyks kontrakt nae zyn zin lae-
 ten maaken,

En in zulken gelégenheid valt 'er wél wat te taaken.

A G N I E T.

Ik hoor je aan met een open mond! Jy oude liê gelooft
 Dat de jonge lui zyn, als jy lui; én dat haar 't hoofd
 Niet hangt, als om schatten te verzaamelen, én te bespaaren,
 Maar gy mist; laat hem liever met uw Dóchter paaren,
 En geeft haar behoorlyk goed méê, indien je hem wél bemint:

Want

Want jy maakt kwaade giffing , dat hy zo ontzind
Weezen zou , én een vrouw van zés én zéftig jaaren trouwen.
Behalven dat , moet jy jouw reputatie in achting houwen.
Wat zouden de luïden niet zeggen , én al jouw geflacht?
Hébt wat fchaamte , én maak niet , dat élk een met u lacht.

G E E R T R U I.

Ze meugen lachchen , die willen , ik zél altyd wél beletten ,
Dat hy myn Dóchter niet krygt.

A G N I E T.

Zo zyt gy dan niet om te zetten?

G E E R T R U I.

Neen Nicht , al hiel niet , 't zy jy 'et goed vind , óf kwaed.

A G N I E T.

Ik zou je évenwél raaden.....

G E E R T R U I.

Hoor Nicht , loop heen mit jouw raed ,
Daer ze die van doen hebben , én daer ze die begeeren.
Bén ik niet oud genoeg , dénk ik? óf zou ik van jou moe-
ten leeren

Wat ik doen , óf laeten zél? Hoor Nicht , ik hébje gezeid
Hoe ik het gaeren had , waer 't me zit , én waer 't me leid.
Wil je me hélpén , hiel wél; wil je niet , pasjénfie;
Maar wil je me teugenftaen , zo houje vry uit myn prézénfie.
Anders bén je me wellekom; zie , dat 's daer méê uit.
Daer komt jouw Vryer an , jy waert ook gaeren de Bruid;
En 't ftaet myn zo vry , asjou. Nou 'k mag van je fcheijen.
Je weet , wat ik je gezeid héb , lég'et over met je beijen.

V Y F D E T O O N E E L.

A D R I A A N , A G N I E T.

A D R I A A N.

GOeden dag , myn Engel , wat fchort uw Nicht? is ze
kwaad?

Me dunkt fchier , datze u , met een boos hoofd , verlaat.

A G N I E T.

O! ik moetje zo wat zeggen!

A D R I A A N.

Maar laat my eerst eens spreken;
Je zult zo ophooren! Daar zal zulken bommel uitbreeken!

A G N I E T.

Met my niet minder; maar daar zie ik Héndrik gaan,
Hy komt wél te pas; 't gaat hem voor alle and'ren aan.

Z È S D E T O O N E E L.

H E N D R I K , A D R I A A N , A G N I E T .

I k bèn uw Dienaar, Jufvrouw Agniët; de uwe van gelyken
Kozyn Adriaan. Hoe sta je me beide zo aan te kyken?
Is het aan, óf af?

A D R I A A N.

't Is flimmer, als af.

H E N D R I K.

Waarom? hoe dat?

A D R I A A N.

Je hébt van jouw leeven geen wonderlyker tyding gehad!

A G N I E T.

De myne is ongelooffelyk!

A D R I A A N.

De myne buiten gedachten!

H E N D R I K.

Je geeft me duizend doodstecken! Ai, doet me niet wachten.

A G N I E T.

Wél hoor: jouw Liefstes Moeder is op jou verliefd.

H E N D R I K.

Die Tootebél,

Op my verliefd! Wat komt my over? Och, ik dócht het wél,
Dat 'er iets schuilen moest, dat ik niet kon begrypen!

O Hémel! wat raad?

A D R I A A N.

Myn tyding zal u nóch wél anders nypen.

H E N D R I K.

Kan my grooter ramp overkomen, Kozyn Adriaan?

Ik weet, dat ze me nu haar Dóchter nooit toe zal staan.

A D R I A A N.

Al stond ze u haar Dóchter toe, het zou je niet baaten.

H E N D R I K.

Ik verzoek niet meêr; wou ze me dat maar toe laten,
Ze mogt me beminnen, zo lang ze wilde.

A D R I A A N.

Met één woord,

Haar Dóchter heeft zich verloofd.

H E N D R I K.

Zwyg Kozyn, óch, je vermoord,
Je vermoordme! Verloofd! maar aan wie dóch? doet het
me weeten.

Kén ik hem?

A D R I A A N.

Ja, zo wél, als u zélf.

H E N D R I K.

Hoe is hy geheeten?

A D R I A A N.

Jy noemt hem Vader.

H E N D R I K.

Myn Vader aan Lucia verloofd?

Och vrienden, staat me by!

A D R I A A N.

Sus, sus, Héndrik, stélje hoofd

Wat geruster, je zoud dol worden; én 't zyn zaaken

Die gedaan zyn, én die men dus niet anders kan maaken.

A G N I E T.

Ik weet nóch eenige raad.

H E N D R I K.

Wat raad? ze is verloofd, zo je zégt,
En dat aan myn Vader! Och, ik ongelukkige knécht!
Was 't myn Vader niet, ik zou hem hals, én beenen breeken.

A G N I E T.

Ik zég, dat ik eenige raad weet; maar laat me voort spreekén.

H E N D R I K.

Och! hébje raad, zo geef ze me. Ik val om vér, uit ontstélténis.

A G N I E T.

Je moet weten dat Geertrui zo op jou verflingerd is,
Als geen jong ménsch weezen kan; ga jy haar vryen.

H E N D R I K.

Is dat die goede raad? héb ik niet genoeg aan dat ééne lyen
Van myn Liefste te missen? zou ik nóch met die ouwe Babyn,
Dat tandelooze vél trouwen?

A D R I A A N.

Neen, Héndrik Kozyn,
Ik zie wél, wat myn Engel zeggen wil.

H E N D R I K.

Wat wil ze zeggen?

A D R I A A N.

Zy hoopt daar door, uw Vaders huwelyk te ontleggen.

A G N I E T.

Zo is't: want men zal niet toelaaten, dat een Vader 't kind
Van zyn Zoons Vrouw trouwt; men is niet ontzind,
Of dol in dit Land, om dat te dulden: én veel minder
Dat een Moeder haar Schoonzoons Zoon trouwt. Wat hinder
Is 'er te vreezen?

H E N D R I K.

Je hébt gelyk, ik bedankje voor die raad.
Ik kan dat wél vatten. Maar Jufvrouw Agniet, mag ik staat
Maaken op jouw woorden? Is 't met Geertrui zo geleegen
Als jy me zégt, én zou ik haar daar toe kunnen beweegen?

A G N I E T.

In een oogenblik Héndrik, gaat 'er maar zo daatelyk by.

H E N D R I K.

Hoe! zo daatelyk? op een sprong?

A G N I E T.

Ja, zég ik, én boodschap vry
Uit myn naam, hoe dat zy 'er my zélf heeft om gebéden
Jou daar van aan te spreekén, én was 't doen'lyk te overréden.
Wy zullen je hier wachten. Ga, maakt 'et maar klaar; wél hoe?
Hoe staje nu? 't is met een snap beschikt.

H E N D R I K.

Dat gaat 'er dan na toe.

Z E-

Z È V E N D E T O O N E E L.

H E N D R I K , G E E R T R U I .

GOEDENDAG, H E N D R I K .
Jufvrouw Geertrui.

G E E R T R U I .

Goeden dag, Héndrik. Mynaâren
Gaen open, as ik je zie! Komje niet in?

H E N D R I K .

Ik zouje gaaren

Een woordje spreken.

G E E R T R U I .

Wilje niet after by jouw Vryfter gaen? zég.

H E N D R I K .

Wat Vryfter?

G E E R T R U I .

Lufytje, myn Dóchter.

H E N D R I K .

Neen, die liefde is al wég.

Ik hébje wat anders te zeggen. Lufytje is myn Vryfter

Niet meer. Zy heeft zich aan een ander verloofd.

G E E R T R U I .

't Is te byfter!

Zy heur verloofd? En buiten myn weeten, én niet an jou?

H E N D R I K .

Neen; maar aan myn Vader.

G E E R T R U I .

Wat doet zy wyffelyk! ik zou

Dat nooit op 'er vermoed hebben, zo wél te kiezen!

H E N D R I K .

Ik dócht, dat u die tyding uw geduld zou doen verliezen.

G E E R T R U I .

Wél wat praat is dat? zy het 'er zélf béter befteed

As ik doen kén, zy zél daer warm zitten, lykje weet.

Jouw Vader is ryk, én oud, én wys. Zulke voetftappen

Diende jy ook te vólgen. Men mag praaten, én klappen

Zo men wil, twee jonge lui dienen malkander niét,
 Zo wat getémperd is béter. Myn lieve Héndrik, ziet,
 Daerom had ik jou te lief, om je an myn Dóchter te geeven.
 Maar heeft je jouw Vader daer jouw lés niet fraai veur
 efschreeven?

Dat jy ook nae ien fraaije bejaarde Huismoeder zócht,
 Zou jy alzo kwaelyk doen?

H E N D R I K.

Neen, 't was, daar ik ook om dócht;
 En daarom kom ik éksprés uit, om u te vryen:
 Want een jong lóshoofd lang op te passen, is een lyen,
 Dat my al fédert anderhalf, óf twee jaaren verdriet.
 Behalven dat, heeft my zo daatelyk uw Nicht Agniet
 Vertrokken, dat ik in uw gratie stond, én zo ik 't waagde,
 Dat ik 't jawoord krygen zou, dóor dien ik u behaagde.

G E E R T R U I.

Och ja, zo doeje; én nou te meêr, om datje wyffelyk
 Nae ien vrouw ziet, die bezaadigd is, staatig, én ryk;
 Daer je méê behouwen kénnt blyven, én ien man mit eeren.
 En behalven dat alles, óch wíft je het karéffereen,
 Dat ien bedaagde Vrouw an ien jongman doet, óch Heer!
 Ik ben verzékérd, jy wénfchten op der aerde niet meêr.
 Ook zulje alles hebben, watje maar wilt bedingen
 In 't huuwelyks kontrakt: want jy zélt 'er méê omspringen
 Nae jouw lúft, én zinnelykheid, daerom zie, wat je begeert.

H E N D R I K.

Niet, als dat je deeze ring neemt, én my de uwe vereert;
 Wél verstaande op trouw, én om 't kontrakt te doen be-
 schryven,

Zal ik dan voort gaan, én pas een ommezien uit blyven.

G E E R T R U I.

Daer is myn ring, geef me de jouwe nou, én ien zoentje toe.

H E N D R I K.

Neen, daar, neemtze sléchts zonder die sirkomstantien.

G E E R T R U I.

Wél hoe!
 As men malkaâr trouw geeft, zou men dan niet iens kussen?

Dat

H E N D R I K.

Dat zal daar na bétér val hebben.

G E E R T R U I.

Ja, jy wilt zeggen tuffchen
De witte lakens; jy hébt gelyk ook.

H E N D R I K.

Nu Jufvrouw, ik ga
Het kontrakt laaten maaken.

G E E R T R U I.

Zég ten minften Liefste.

H E N D R I K.

Ja, ja,

Liefste wii ik zeggen.

G E E R T R U I.

Nou Liefste, laet me tóch niet wachten,
Of ik zou van opréchte ongeveinsde liefde verfmachten.
Wat hangt me al vreugd boven 't hooft! Myn longen, én
ingewand
Luiken op, as ien Roos, én staen in lichte klaare brand!
Wél Héndrik, ik gae dan in huis, én zél me zo wat opkwikken;
Ik bin al mooijer as ik lyk.

H E N D R I K.

En ik ga myn boodtschap beschikken.

A C H S T E T O O N E E L.

H E N D R I K, A D R I A A N.

H E N D R I K.

T Oe is de deur! Kozyn, Kozyn, waar is Jufvrouw Agniet?

A D R I A A N.

Door dien ze uw Vader ginder zag, was 't, dat ze me zo
haaftig verliet,
Om my by hem alleen te laaten, óf ik hem kost beleezen;
Dóch zy heeft gezeid, dat zy hier daatelyk weêr zal weezen.
Maar Kozyn, hoe stajé met Geertrui?

H E N D R I K.

Zie Kozyn, deeze ring

Héb ik op trouw van haar.

A D R I A A N.

Dat behaagt me zonderling.
Maar uw Vader is dichte by. Kom, je moet me verlaaten;
Ik zal zien, over wat boeg dat ik 'et wénd', om hem te
bepraaten.

H E N D R I K.

Vaar wél dan, Kozyn, voor een oogenblik: want ik kom
Zo aanstonds weêr, óf 't nood deê, én ga maar een straat-
jen om.

N È G E N D E T O O N E E L.

J O O S T, *wat jeugdig, dóch niet buiten-
spoorig opgeschikt*, A D R I A A N.

J O O S T.
G O E D E N d a g, K o z y n A d r i a a n.

A D R I A A N.

Wél, dus uitgestreken,
Kozyn? je bént heel verjongd.

J O O S T.

Zo doe ik, Kozyn. Eleweeken,
Ik beloof myn allerlieffte zulken dageraad!

Maar zég me tóch, hoe dat 'et al met Héndrik staat?

Ik zie, hy verlaatje. Gaat hy hem licht'lyk voor zyn Vader
verschuilen,

Om zyn kwaad hoeft niet te toonen, gaat hy daarom zo
heen pruiln?

't Is een groote wysheid van hem.

A D R I A A N.

Och Kozyn! zou Héndrik
Kwaat zyn? neen! gantsch niet, hy is wonderlyk wél in zyn
schik.

J O O S T.

Is 't wél moogelyk! dat is me zéker lief te hooren.

O, 't is een vroom kind! nooit heeft hy me gezócht te
verstooren:

Jageen Vader op de waereld heeft zulk een geschikte Zoon!

A D R I A A N.

A D R I A A N.

Ik bekén het; maar hy wénschte wél, dat gy tót loon
Van zyn geschiktheid hem toe woud laten te trouwen
Die hy wilde: want hy is'er door zyn woord aan gehouwen.
Hy heeft zich zo sfraks verlooft, én bad me, dat ik je'er
om bidden zou.

En daarom ging hy wég.

J O O S T.

Verloofd! maar is 't ook een ryke Vrouw?

A R D I A A N.

Zy heeft wél anderhalve Tonnegouds.

J O O S T.

Wélk een wysheid

In een jonge bloem! ja wél, hy beschaamt myn ouwe grysheid!

A D R I A A N.

Maar 't is een Wéduw met één kind.

J O O S T.

Wél, wat schaad dat?

Het géld maakt het goed.

A D R I A A N.

Ook is ze al vry bejaard.

J O O S T.

Wat, wat;

Te meer weet ze van huishouwen. Ik mérk de kneepen!
Ik wist niet, waarom hy me by zyn Liefftes Moeder wou
sleepen;

Hy wou licht aan, óf af weezen, om dat hy op dit verloo-
ven stond,

Na ik nou zie. Wél, wat doet hy alles op een goede grond!
Ik verblyme zulk een Zoon te hebben: want Kozyn, om
récht uit te spreken,

Ik vreesde dat hy een stók in 't wiel van myn huuwelyk
zou steeken.

Maar zo ik het wénsch, én begeer, valt alle dingen uit.

Zéker, 't is een vroom jongman. Maar wie is tóch zyn Bruid?

A D R I A A N.

Uw Bruids Moeder,

J O O S T.

J O O S T.

Die fielt! wat heeft hy daar begonnen?

A D R I A A N.

Het was ftraks zulk een vroom jongman.

J O O S T.

Ik had me niet wél bezonnen.

Want wie zou dénken, dat hy zulke dingen aanvangen zou?

A D R I A A N.

Hy neemt een ékfémpel aan uw toekomstige Vrouw.

J O O S T.

Wat ékfémpel? neem ik myn Vaders toekomstige Moeder?

Wat gelykenis is dat? En bèn ik zyn Vader niet? Jy bént vroeder

Als jy praat, Kozyn.

A D R I A A N.

O ja, ik weet wél, dat het gantsch niet past.

J O O S T.

Wél, dat dénk ik wél!

A D R I A A N.

Maar Kozyn, zie, 't gaat méê vast,

Dat het u niet past na uw Zoons Liefste te kyken;

Daarom zo't hem niet past, past het u ook niet van gelyken.

Dies zoud' ik u raaden van uw Vryster af te staan,

Dan was hy met goede rédenen van de zyne ook af te raân.

J O O S T.

Goê rédenen, óf kwâ rédenen, ik zég, ik zal niet lyen,

Dat hy iné dat affront doen, én myn Lieftes Moeder zou vryen.

A D R I A A N.

Wat vryen, Kozyn? hy heeft 'er al trouwbelóften van.

J O O S T.

Heel wél; maar ik moet zien, óf ik dat niet beletten kan.

A D R I A A N.

Zo jy't hem beletten kunt, zal hy u ook licht kunnen beletten

Met zyn Vryster te trouwen.

J O O S T.

Zo hy hem daar tégen wil zetten,

Zal

Zal hy zyn légitime porfie maar hebben, Kozyn,
 Of pér denatie intervives, want het myn is het myn,
 Zal ik 't aan een kant maaken; én évenwél zal hy me niet
 weeren

Met Lufyje te trouwen.

A D R I A A N.

Dan zal hy ook lichtelyk, tégens uw begeeren,
 Met Lucias Moeder trouwen; én zy heeft wél zo veel goed,
 Dat, indien zy dan de zélve wég ingaat, als jy doet,
 Zo zal hy meér op u, als gy op hem, kunnen winnen.
 Maar geloof me, bedaarje, én dénkt met bezaadigde zinnen,
 Of 't niet béter waar, dat gy u alle beide raaden liet,
 En met malkander ruilde.

J O O S T.

Kozyn, zie daar, dat doe ik niet,
 Al zou Stad, én Land, hól over ból, ja 't onderfte boven raaken,

A D R I A A N.

Zyt gy dan niet te raaden?

J O O S T.

Al te maal vergeeffche zaaken.

A D R I A A N.

Wél Kozyn, hoor dan toe met wat minder ongeduld.
 Als men 't al zeggen zal, uw Zoon heeft wél de minste schuld;
 Dat oude vél heeft hem die poppen in 't hooft gefteeken:
 Want zy heeft hem lang bemind, én deeze kans afgekoeken.
 Door dien dat haar Dóchter zich aan u had ondertrouwd.
 Die oude Tovenaarfter heeft u al deeze verwarring ge-
 brouwd.

J O O S T.

Kozyn, ik geloof wél, dat het waar is.

A D R I A A N.

Wél te wecten:

Want uw Zoon is immers niet krankzinnig, óf bezeeten;
 Zy heeft hem liefdekruid ingegeven, dat is gewis,
 Dat die jongman zo op dat verzoorde vél verflingerd is.
 Daarom zou ik 'er zo ftraks gaan overhaalen, én zo door-
 ftryken.

Dat

Dat zy vreezen zou, én schrikken na uw Zoon om te kyken.

J O O S T.

Dat had ik ook in 't zin; zy zal wél afftaan, als 't naauwt,
En ik haar zo aan boord lég.

A D R I A A N.

Wakker dan, eer uw yver verflaauwt.

TIENDE TOONEEL.

G E E R T R U I, *Fengdig, dóch niet buiten-
spoorig, opgeschikt*, J O O S T.

G O E D E N dag, myn Heer, wat is jouw vraagen?

G E E R T R U I.

J O O S T.

Myn vraagen,
Ouwe Tovenaarster, dat is, wat veur Drommelsche laagen
Jy op myn Zoon geleid hébt, dat hy krankzinnig, én mal
Geworden is?

G E E R T R U I.

Wat Zoon?

J O O S T.

Héndrik, die jou trouwen zal,
Zo ik het niet belét: want was hy niet betovert, én aan 't
raazen,

Zou hy, op zulk een vermuft stuk vlees, niet dénken te aazen.
Kyk, hoe ze 'er opgehémeld heeft! dat 's een staaltje! dat 's
een beeld!

Foei, schaamje, dat je zo de vroomme lui heur kinderen
ontsteelt.

G E E R T R U I.

Zo bén jy dan Joost, de Vader van Héndrik, myn Vryer?
Wél, jy hébtje méê niet leelyk toeëtaakeld, as ien Snyer,
Of Kwakzalver. Jy bént ien fatsoentje, récht uit ezeid,
Al bénje geschraapt: jy lykt 'er wél ien, om ien flukfche meid,
As myn Dóchter, op te passén! Wie my niet durft schélden!
Kom jy nóch veur myn oogen, én durf jy jou an mélden?
Jy ouwe Suzannesboef, hébt myn ienige Dóchter verleid,

En

En verwyt myn, dat jouw Zeun myn vryd? wél dat 's ien
fchoon bescheid!

E L F D E T O O N E E L.

L U C I A, J O O S T, G E E R R T U I.

H Y heeft me niet verleid, ik héb hem begeerd, moet
gy weeten;

Daarom schéld myn Bruigom niet, óf ik zou licht vergeeten
Dat ik uw Dóchter bèn: want dat hem raakt, gaat my mée
aan,

En ik bèn min gehouden een Moeder, als een Man, voor
te staan.

T W A A L F D E T O O N E E L.

H E N D R I K, J O O S T, L U C I A,
G E E R T R U I.

W E I, zo bèn ik ook gehouden myn Vrouw voor te
spreken.

J O O S T.

Hou den bék, bengel. Kyk, waar hem deeze jongen in wil
steeken!

Dénk, dat jy myn Zoon bént.

H E N D R I K.

Dénk, dat jy de myne haast weezen zult.

L U C I A.

Maar dan zal ik uw Moeder zyn.

G E E R T R U I.

Wacht je myn geduld

Te térgen, Kladdegat, óf ik zweer, ik zélje doen voelen
Mit deeze vuisfen, dat ik jouw Moêr bèn, én myn moet
zo koelen

Dat je weeten zélt gekastyt te weezen, daerom houwe
mond.

J O O S T.

J O O S T.

Begin dat ééns, Hól-oog, Rimpelvé.

G E E R T R U I.

Wél Lam-lénden, schieven hond!

DERTIENDE én laatste TOONEEL.

A D R I A A N, A G N I E T, G E E R T R U I,
J O O S T, H E N D R I K, L U C I A.F O e i, schaamt u wat, malkander zo op de straat uit te
luchten.

A G N I E T.

Nicht, gaan we in huis, eer dat 'er volk vergaart,

G E E R T R U I.

Wat volk? Zulke kluchten

Récht me die onverstandige ouwe Rammelaar uit!

Hy komt me veur myn deur uitsansen. Is dat niet ien
schavuit?

J O O S T.

Verdienje 't niet, met my myn eenige Zoon te onthouwen?

H E N D R I K.

Jy hébt ongelyk, ik zal haar uit myn eigen vrye wil trouwen.

J O O S T.

Deeze Béngel valt my altyd in myn woorden.

H E N D R I K.

Wél hoe!

Wat beeltgy u in, dénkik? Komt my de eer zo wél niet toe
Als u, van eerst te spreken? zal ik uw Vader niet haast
heeten?

J O O S T.

Dat zal ik wél beletten; én buiten dat, moet je weten,
Al had jy myn Vrouws Moeder, én ik de Dóchter van jouw
Vrouw,

Dat ik jouw ouder bèn, én 't eerst spreken my passen zou.

G E E R T R U I.

Wél dan zou 't myn veur jou allegaâr te saamen passen.

J O O S T.

J O O S T.

Maar ik b en een man.

G E E R T R U I.

Ja, dat varken zellen wy jou ook w el waffen.

Waer zie jy myn Liefste veur an? Ik w ed hy zyn Vaar
beschaamt

Van manheidshalven;  en dewyl het dan zo betaamt,

Dat de mannen 't woord voeren, zo laet ik hem veur myn
spreeken.

L U C I A.

W el zo aan de jaaren van myn Liefste iets mogt ontbreeken,
De twintig jaaren, die ik oud b en, voeg ik 'er dan by.

J O O S T.

W el bed ocht, die by myn z eftig, maakt tachtig.

L U C I A, *t egens* G E E R T R U I.

En jy

H ebt maar z es  en z eftig, dus schiet 'er effen veertien over.

J O O S T.

Daar heeft myn Liefste gelyk in.

H E N D R I K.

Zy kan haar niet grover

Verzinnen: want zo zy haar jaaren by de uwe z et,

Z et ik myn drie  en twintig, by myn Liefstens, dat's n egen b et

Als jy met je beijen.

G E E R T R U I.

Daer valt niet teugen te kediezen,

Dat 's uit, wy moeten eerst spreeken. Bek en je 'et te ver-
liezen?

J O O S T.

W el ja, ik bek en 'et. Spreek eerst dan: wat is jouw wil?

A D R I A A N.

Met verl of, Vrinden, zwyg allebei eerst een weinig ftil,

En z et uw verschild aan ons, wy hoopen het by te leggen.

H E N D R I K.

Ik b en 'er m e  te vr eden.

J O O S T.

Ik houw my ook aan jouw zeggen,

C

Kozyn

Kozyn Adriaan.

G E E R T R U I.

Ik ook Agnietje Nicht.

L U C I A.

En ik méé.

A D R I A A N.

Hoort eens Vrinden: ik zie in der eeuwigheid geen vrée
Tuffchen u lieden, indien één van deeze huuwelyken
Voortgang nam: want het fchynt van de réden te wyken,
Dat men u alle vier aan malkander trouwen zou,
En dat een Zoon zyns Vaders Schoonvader, óf een Dóchter
de Vrouw

Van haars Moeders Schoonvader zou zyn. 't Is tégens de
wetten:

En om u de één tégen dés anders huuwelyk te zetten,
Hébt gy allebeide éven groote réden. Dies zult gy zien,
Dat men u alle vier, uw malle huuwelyken zal verbiên.
Te meêr, om dat uw kinderen, gelyk als gedwongen
Door uwe *Wanhebbelyke liefde*, die krullen, én sprongen
In 't hoofd kreegen. En dus word gy aan al de waereld tót
een fpót.

Behalven dat, is 't by uw lieder vrinden gewéldig verbród;
Ik kom ze met Agnietje daar zo daatelyk te fpreeken.

Wy vertélden haar uw voorgenomen zót huuwelyk. Hoe
ze opkeeken,

Is niet uit te drukken; zy fcholden zeer, én zwoeren met
één,

Dat zy 't niet lyden zouden, én dreigden u met u twéên,

Dat zy 'er zich in fteeken zouden, én de zaak zo betwiften,

Dat je alle vier Steêkind raakten, daar ze gemakkelyk raad
toe wiften,

Zoze zeiden; maar ook, wie van u vieren af zou ftaan,

Die zouden ze hélpen, om tégens de onwillige aan te gaan.

Daarom verklaar ons, Héndrik, door dien gy eerft moet
fpreeken,

Na Jooftneefs bekéntenis, óf gy dit huuwelyk wilt laten
fteeken?

H E N D R I K.

Ja, liever, als van myn vriden Steêkind gemaakt te zyn.

G E E R T R U I.

Dénk watje zégt, Liefste; kénje myn dat harteleed, die pyn Andoen?

H E N D R I K.

Ik doe het gedwongen.

A D R I A A N.

En gy, Lufytje?

L U C I A.

Ik van gelyken.

A D R I A A N.

En gy Joost Neef, wat zégt gy?

J O O S T.

Ik sta vreemd toe te kyken!

Maar zouden ze my Steêkind kunnen maaken?

A D R I A A N.

Dat 's gewis.

J O O S T.

Wél Kozyn, dan sta ik ook af, zo dat zo jouw meening is.

A D R I A A N.

En gy, Jufvrouw Geertrui?

G E E R T R U I.

Moet ik niet wél, al wouw ik niet willen?

Maar wat raed is 'er nou om die brand te koelen, én te stillen,

Die die échte, opréchte kuisfche liefde, ontsteeken het in myn bloed?

J O O S T.

En hoe maak ik het tóch? ik bèn ook al vry heet gebroed!

A D R I A A N.

Hoor Jufvrouw, wyl gy nóch moed hébt zo een jong kwant te behaagen,

En gy Kozyn, dat gy 't ook met een meisje van twintig jaaren durft waagen,

Zo zoud gy malkanderen wél passen, én gy kost uw vuurtje van stroo

1120924
36 DE WANHEBBELYKE LIEFDE.

Eens hélder doen op branden. Daarom, vrienden, verstaat
gy 't zo,

Trouwt gy luiden malkander, én laat Héndrik met Lu-
fytje paaren.

J O O S T.

Wél zie daar, ik bèn te vréden, zo 't Geertrui doen wil.

G E E R T R U I.

Gaaren:

Want ik zie wél, dat 'er veur myn, aars niet van vallen zél?

A D R A A N.

En gy Lufytje?

L U C I A.

Ik bèn te vréden.

A D R I A A N.

Hoe gy, Héndrik?

H E N D R I K.

Wonderlyk wél.

A G N I E T.

Wél Adriaan, jy kunt met huuwelyk maaken omspringen!

A D R I A A N.

Dat wy 't derde paar maakten, én méê voor de Roôdeur
gingen?

Wy zouden malkanders getuigen zyn, én 't zou met één
Kósten, én moeiten doorgaan.

A G N I E T.

Daar is myn hand, ik bèn 'er méê te vréên.

E I N D E.

